příšernou vteřinu nebo jiný osudový úder. Ale čin manželů Koukalových není laciné gesto. Upozornil také, že Konto Bariéry, které má za sebou desetitisíce pravidelných přispěvatelů, velké dárce z řad českých i mezinárodních firem i třeba stovky velkorysých výtvarníků, je připraveno pomoci opravdu každému. Vždyť kladně vyřízených žádostí jsou ročně tisíce...

OBYČEJNÉ DNY

Paní Monika si dál drží kontakt se svým zaměstnavatelem, trochu přes internet pomáhá, a už se chystá na částečný návrat. Ví, že ani jí, ani synovi by neprospěla izolace od světa. Chystá pro Péťu lázně, rehabilitace, už se spojila s mnoha profesionály, aby další týdny, měsíce a roky přinesly klukovi co největší zlepšení. Jaká mohou být? To nikdo neví, medicína přichází s novými možnostmi každý den. Ale i tak to bude těžké...

Na stránkách našeho časopisu jsme mnohokrát otiskli příběhy těžce postižených, které vytrvalost a nekonečná pomoc okolí dovedly až k téměř samostatnému životu, ke vzdělání, ke štěstí. Nebojíme se toho slova, protože ono vůbec nemusí znamenat výhru v loterii.

Co byste, Moniko, nyní považovala za štěstí? „Chtěla bych, aby nám zůstalo tolik přátel a podporovatelů. Jenom tady u nás, ve Smečně, máme takovou podporu, že jsem si to nikdy nedovedla představit. Ale hlavní bude Péťův stav – už začíná lépe dýchat, kyslík potřebuje jen na noc. Musí i cvičit, i když ho to trochu bolí. Všechno jde pomalu a on pochopitelně nemá trpělivost dospělého. Před tři čtvrtě rokem ho v nemocnici připravovali na ovládání vozíku jazykem, dnes to vypadá na joystick, zítra...? Zdá se, že bude moci i sedět. Jsem a budu šťastná z každého zlepšení."

Žádný z nás neví, kdy ho potká pitomá vteřina. Nebezpečí světa nás mohou zaskočit doslova i doma. Pak není rozhodující jen péče a um lékařů, pak se objeví velký otazník – zůstanu na svou bolest a bezmoc sám? Paní Monika otevřeně přiznává, že jsou chvíle, kdy by nejraději všechno vzdala. Ale neudělala to. A my víme, že i kvůli té obrovské solidaritě, kterou zažívá, to nakonec nevzdá. Nikdy.

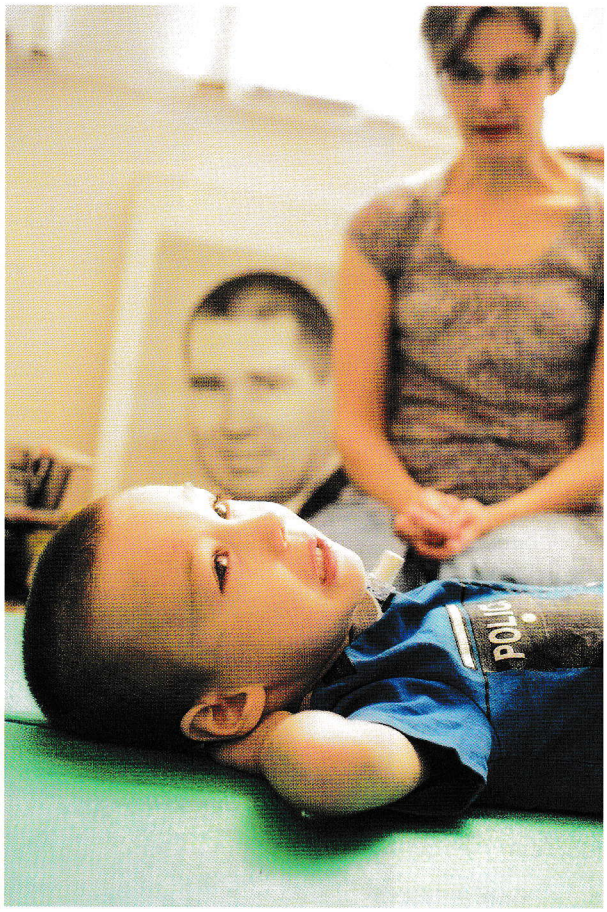

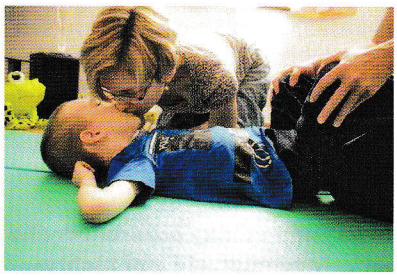

Mateřská láska... i nekonečná odpovědnost a práce. Jen v podobných rodinách vědí, co je najednou opravdu důležité.

SLOUPEK Lii VAŠÍČKOVÉ

Úhel pohledu

Skončilo léto, čeká nás již jen to babí, z dovolené zbylo pár dnů, které necháváme na Vánoce. Dovolená je úžasný čas, na mailu mám automatické oznámení nepřítomnosti a na telefonáty odpovídám obvykle jen rodině. Během tří dnů člověk zapomene na stresy, které předcházely odjezdu, aby byl tzv. čistý stůl.

Vystoupit z rozjetého vlaku všedních dnů a hlavně povinností, které se neustále připomínají a před nimiž není úniku. A časový stres, nestíhání, obklopení špatnými zprávami v novinách, televizi... samá negativa.

Tak opravdu nelze dlouhodobě žít. Je třeba si nalézt nějakou malou radost, a hlavně přemýšlet o tom, jak na svět hledíme. David Brown v jedné knize píše: „Někdy stačí změnit perspektivu, aby člověk spatřil světlo." I když moje láhev je vždy poloplná, nikoliv poloprázdná, znovu jsem si jeho slova ověřila. Stálo mě hodně času a úsilí napsat jeden odborný článek. Štěstí, že mám hotovo a mohu se věnovat něčemu jiném. A pak bylo vše jinak. Kolegyně, která takových článků již napsala mnoho, mi to celé zkritizovala a doporučila překopat. Ale uvědomila jsme si, že jí to může být úplně jedno a problém budu mít já. Ona mi nabídla svoji radu, zkušenost a je jen na mně, zda ji přijmu. Ve shonu a časovém stresu jsem také musela dát opravit kolo. Dovézt ho do opravny, čekat, ztratit cenné minuty, když musím udělat tolik věcí ... Cestou tam jsem se krásně prošla, zpátky, už na kole, mi vítr vlál ve vlasech a cítila jsem se jako král silnic. A pak jsem udělala vše, co bylo potřeba. Tak krásně jsem se projela!

Hledejme jiné úhly pohledu a jinou perspektivu.

Autorka je lékařka,
členka rady Konta Bariéry.